

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.036/2012/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Vízkeleti Vivien (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Mészáros Gyula (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, a dr. Ivanovits Andrea ügyvéd ügyintézője mellett az Ivanovits Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az I. rendű alperes pernyertességének az előmozdítása végett a **beavatkozó neve** (címe) beavatkozott - a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 11.P.20.700/2011/2. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt, az I. rendű alperes részéről pedig 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 32 500 (harminckétezer-ötszáz) Ft, a II. rendű alperesnek pedig 37 500 (harminchétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 216 100 (kétszáztizenhatezer-egyszáz) Ft ne nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes és a beavatkozó 2007. november hó 30. napján munkaszerződést kötöttek ügyfélszolgálati tanácsadó munkakör megjelölése mellett. Az I. rendű alperes munkaköri feladata többek között a támogatást igénylő magánszemélyek segítése volt akként, hogy mint ügyfélszolgálati tanácsadó magánszemélyként ügyfélkaput nyitva az igénylők igényléseit elektronikus úton nyújtsa be. Az I. rendű alperes ehhez a II. rendű alperes elektronikus adatbázisából állandó meghatalmazásra szóló nyomtatványt töltött le és a megnyitott ügyfélkapun keresztül a II. rendű alperes integrált igazgatási és ellenőrzési rendszerének elektronikus úton az egységes területalapú kérelmeket benyújtotta. Az I. rendű alperes a hozzáforduló igénylőkkel felelősségkorlátozó nyilatkozatot íratott alá, mely szerint ügysegédként jár el és a meghatalmazója tudomásul veszi, hogy az adatszolgáltatással és a kérelem kitöltésével kapcsolatos felelősség az adatszolgáltatásra kötelezett meghatalmazót terheli, így különösen a valóságtól eltérő adatok szolgáltatása,

az adatszolgáltatás elmulasztása vagy annak késedelmes teljesítése s a nem megfelelő elhelyezkedésű parcellarajz. A nyilatkozatban az I. rendű alperes az egységes támogatási kérelem elektronikus benyújtásáért vállalt felelősséget, de nem felel a rossz, valótlan, téves adatok, illetve az adatszolgáltatásra kötelezett által elkövetett jogsértésekből eredő hiányosságok, hibák miatt, az adatlap hibás, nem valóságnak megfelelő kitöltéséért.

A felperes és az I. rendű alperes 2009. április hó 14. napján írta alá az állandó meghatalmazásra és annak bejelentésére szolgáló nyomtatványt, valamint a felelősségkorlátozó nyilatkozatot. Ezen okiratok alapján az I. rendű alperes másnap az ügyfélkapun keresztül benyújtotta a felperes egységes területalapú kérelmét, melyben a táblaadatok rovatban a „nem igényel” mezők kerültek bejelölésre, míg a nyomtatvány 20., 21. és 22. pontjaiban az „igényelt terület” rovatban feltüntetésre került a két táblaterület összesített hektárterülete. A felperes a kért támogatást nem kapta meg, emiatt az I. rendű alperesnél szólalt fel, majd a II. rendű alpereshez fordult, akitől azt a választ kapta, hogy a kérelmében az igényelt blokkok mellett a „nem igényel” mező került bepipálásra, ezért nem nyújtottak támogatást a részére. A felperes a beavatkozót is megkereste, ahonnan azt a tájékoztatást kapta, hogy az I. rendű alperes ügysegédi minőségben segítette az igénylőket a kérelmeik elektronikus úton történő továbbításában, s bár a kérelem nyomtatott változata az elektronikus felületen a „nem igényel” megjelölést tartalmazza, ugyanakkor ezzel ellentétben a program a 21. és 22. soron megfelelő blokkazonosítóval „igényelt” megjelölést generált. A beavatkozó álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy az igényelt terület generálása körében vagy a nem igényel megjelölés generálása körében történt-e a hiba, azonban álláspontja szerint ez a nyilvánvaló hiba kategóriájába tartozik, amelyet a II. rendű alperesnek hivatalból javítania kellett volna.

A felperes a keresetében az alpereseket egyetemlegesen kérte 1 601 730 Ft vagyoni és 2 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés és járulékai megfizetésére kötelezni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, ahogy az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozó is.

Az elsőfokú bíróság a 2. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100 000 Ft, a II. rendű alperesnek 75 000 Ft perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 216 100 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Határozatának indokolása szerint az I. rendű alperes a beavatkozó alkalmazottja volt, aki munkaviszony keretében, a munkaköri köteletségét teljesítve segítette a felperest is a kérelem elektronikus úton történő benyújtásában. Az ügyfélkapu magánszemélyként történő megnyitására a munkáltatójától kapott utasítást, ezért a felperestől kapott meghatalmazás nem keletkeztetett a felek között polgári jogviszonyt, mert az I. rendű alperes az ügyfélkapu használatakor is alkalmazotti minőségében járt el. A Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése értelmében, ha az alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős. Ennek alapján az I. rendű alperessel szemben a felperes keresetőségi joga hiányzott, ami a keresetének az elutasítását eredményezte.

A II. rendű alperes, mint hatóság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 28/B. §-a alapján a felperessel a kapcsolatot elektronikus úton tartotta. A hatósági eljárás a Ket. 29. §-a (1) bekezdésének megfelelően a felperes, mint ügyfél kérelmére indult meg.

A II. rendű alperes helyesen járt el, amikor a beadványból azt állapította meg, hogy a felperes nem igényel támogatást. Egyértelmű jelölést tartalmazott ugyanis a beadvány, az nem minősült a kérelem hiányosságának illetve hibájának, így azt a II. rendű alperes saját hatáskörében nem pótolhatta vagy javíthatta. Támogatási kérelem hiányában a II. rendű alperesnek a kérelem felől nem kellett határoznia és kérelem hiányában támogatást folyósítania, amiért őt a Ptk. 339. §-a alapján a felperessel szemben jogellenes és felróható magatartás hiányában kártérítési felelősség nem terheli. Emiatt a vele szemben előterjesztett keresetet is elutasította az elsőfokú bíróság, s mellőzte a felperes által megjelölt tanúk kihallgatását. A felperest a pervesztessége miatt kötelezte perköltség és a le nem rótt kereseti illeték viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az I. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel megfelelően és a nem vagyoni kárigényéről nem is rendelkezett az ítéletében. Az általa megjelölt tanúk nyilatkozni tudtak volna az I. rendű alperes eljárására azt követően, hogy jelezte neki a kérelem hibás továbbítását. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság csupán három tárgyalás tartása után ítéletet hozott, megakadályozta őt a szakértői bizonyítási indítvány előterjesztésében, melynek célja lett volna annak megállapítása, hogy mi módon került a „nem igényel” rovat bejelölésre. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az alperesek beadványaiból állapította meg a II. rendű alperes felelősségének a hiányát, ahogy azt is, hogy őt csak egy ízben hallgatta meg személyesen a bíróság. Ő a valóságnak megfelelő adatokat szolgáltatott, amire a felelősséget korlátozó nyilatkozat nem vonatkozik, amiből nem is kapott példányt annak aláírásakor. Az I. rendű alperes a valós adatok birtokában tévesen töltötte ki a kérelmet, s azt utóbb sem javította ki a munkaköri leírása ellenére, ezért a felelőssége fennáll a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján. A II. rendű alperes felelősségét az alapozza meg, hogy elmulasztotta az ellenőrzési kötelezettségét, amelynek során észlelnie kellett volna a kérelem hibáját, továbbá a kérelem elutasításáról döntést kellett volna hoznia.

Az I. rendű alperes az első fokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését kérte oly módon megváltoztatni, hogy a felperes a javára 306 107 Ft megfizetésére legyen köteles, amelyből bruttó 225 107 Ft az ügyvédi munkadíj és 81 000 Ft az útköltség összege. Álláspontja szerint nem volt lehetőség az ügyvédi munkadíj mérséklésére, amelynek indokát sem adta az elsőfokú bíróság, ezért őt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdése szerinti munkadíj illeti meg. A felperes fellebbezésével szemben előterjesztett fellebbezésében a fellebbezés „elutasítását”, azaz helyesen az első fokú ítélet

rá vonatkozó és a per főtárgyát érintő rendelkezésének a helybenhagyását kérte lényegében annak helyes indokai alapján.

A felperes az I. rendű alperes fellebbezésével szemben előterjesztett ellenkérelmében ellenezte az I. rendű alperes javára megítélt perköltség összegének a felemelését. A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, amire a felperes a II. rendű alperes „fellebbezési ellenkérelmének az elutasítását” kérte. A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azokat alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból helytálló következtetésekre jutott, amelyek per főtárgyával összefüggő indokaival is egyetértett az ítélet tábla, ezért csupán a felperes fellebbezésében írtak miatt mutat rá az alábbiakra.

Tévesen állította a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott volna rendelkezni ítéletében a nem vagyoni kárigényéről, hiszen az a vagyoni kártérítési igény mellett képezte a felperes keresetének a részét, s az első fokú ítélet magát a keresetet utasította el, nem csupán annak a vagyoni károk megfizetésére irányuló követelését. Az elsőfokú bíróság - miként ez az ítéletének indokolásából egyértelműen megállapítható volt - mind az I. rendű, mind a II. rendű alperessel szemben alaptalannak találta a keresetet a keresetelési jog hiánya, illetve a jogalap hiánya miatt. Ezen, a kereset alaptalanságával összefüggésben elfoglalt álláspontból más következtetést levonni, mint azt nem lehet, hogy a vagyoni és a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló követelések egyaránt alaptalannak bizonyultak, ami a kereset elutasítását eredményezte.

Az I. rendű alperes vonatkozásában helytállóan foglalta el azt az álláspontot az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes a beavatkozó alkalmazottjaként, munkaviszony keretében járt el, ezért a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek esetlegesen okozott kárért a károsulttal szemben a Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése alapján a munkáltatója tartozik felelősséggel, ami miatt a felperes keresetelési joga vele szemben hiányzott.

A II. rendű alperes tekintetében is osztotta azt az álláspontot az ítélet tábla, hogy az elektronikusan benyújtott nyomtatvány egyértelmű volt a tekintetben, miszerint a felperes nem igényelt támogatást, így sem az ellenőrzési kötelezettség körében történő korrekcióra, sem pedig támogatásra irányuló konkrét kérelem hiányában határozat hozatalára nem volt szükség (értve ezalatt az elutasító határozatot is, hiszen nem volt mit elutasítani). Eleve hiányzott tehát a II. rendű alperes oldalán a jogellenesség, amelynek, mint a kártérítési felelősség megállapításához szükséges egyik konjunktív feltételnek a hiánya eleve kizárta a kárfelelősség megállapíthatóságát, s ez a további feltételek meglétének a vizsgálatát - értve itt a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében írt továbbiakat is - szükségtelenné tette.

Az I. rendű alperes megalapozottan hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy az ügyvédi munkadíj mérséklését az elsőfokú bíróság indokolni lett volna köteles, ami azonban elmulasztásra került. Ennek ellenére nem látott okot az ítéletábra az I. rendű alperes javára megítélt perköltség összegének a felemelésére, mivel a felperes által érvényesített követelés után a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja (s nem pedig a fellebbezésben felhívott (5) bekezdése), valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint megítélhető 228 710 Ft összegű munkadíj az ügy bonyolultságát, a pertartamot és a kifejtett tevékenységet tekintve eltúlzott lett volna. Megfelelően járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek esetében személyenként bruttó 75 000 Ft ügyvédi munkadíjat vett számításba, s ehhez az I. rendű alperes esetében nyilvánvalóan hozzászámította csupán az utolsó tárgyaláson igényelt, de összegszerűségében semmivel sem igazolt 90 000 Ft útiköltségből az általa elfogadhatónak tartott összeget a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján. Az erre vonatkozó döntés megváltoztatását a csak a fellebbezéssel együtt becsatolt okiratok sem eredményezhették a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében írtak következtében.

A leírtak miatt az ítéletábra az első fokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú eljárásban is peresztes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesek javára perköltséget fizetni (az I. rendű alperesnek a saját sikertelen fellebbezése után fizetendő perköltség összegének a beszámításával), amelynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg, de a rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységhez igazodó mérsékelt összegben. A felperes a részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Debrecen, 2012. május hó 3. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hitelűl:

- kiadó -